

inden for hvilke man skal vælge sit Navn, men aabner Frihed efter enhvers Skøn og Smag. I det hele taget er der vel ikke andre Grænser for det fri Valg end paa den ene Side Slægtens Ret og paa den anden Side det danske Sprogs Ret. Vi ville sikkert alle være enige om, at det sidste Hensyn er et ret vigtigt Hensyn i hele Sagen. Det er vigtigt, at vi ikke komme ind paa en alt for stærk Brug af fremmedklingende Navne. Det har sin Betydning, at en Nation har en Navneskik, der har et vist Særpræg, et vist nationalt Præg. Og jeg tror ikke, det kan benægtes, at man her i Landet i større Grad, end heldigt er, kommer ind paa Navne, der have et vist fremmed klingende Præg. Medens jeg fuldt ud kan slutte mig til Lovforslaget, hvad angaar Beskyttelsen af de bestaaende Slægtnavne, kan der dog maa-ske rejses en Del Indvendinger mod Ordningen for saa vidt angaar Begrænsningen af sproglige Hensyn. Lovforslaget siger, at man ikke maa antage Navne, som ikke skønnes at være stemmende med dansk Sprogtone eller skønnes at være upassende eller ikke at adskille sig tilstrækkeligt fra de i § 3 under Lit. a og b omtalte. Dette Skøn, om Navnet findes stemmende med dansk Sprogtone, henlægges til Underøvrigheden, og det er kun, hvis denne skønner, at det ansøgte Navn ikke stemmer med dansk Sprogtone, at den højere Myndighed, Justitsministeriet, kommer til at gribe ind. Paa dette Punkt har jeg nogen Betænkelighed ved Lovforslaget. Jeg tror, at det let kan komme til at gaa saaledes, at disse Navneforandringer blive kurante Sager, og hvis der kommer en Mængde Begæringer, vil det ikke altid være let for Underøvrigheden at passe paa, om sproglige Hensyn iagttages, det er ikke givet, at alle Politimestre have et lige stærkt Øre for, hvad der stemmer med dansk Sprogtone. Det forekommer mig, at man maatte kunne gaa den Vej at anordne en Slags Revisionsinstans, saa at Sagen ikke fik sin endelige Afgørelse, førend den havde været forelagt Ministeriet. Jeg tænker mig nemlig, at den store Mængde af de Navne, som blive begærede, ville kunne gaa igennem som stemmende med dansk Sprog, og at kun forholdsvis faa ville blive afviste. Jeg synes ikke, at der vilde være nogen særlig Ulejlighed ved, om der f. Eks. en Gang hveranden Uge indgik en Indberetning fra vedkommende Øvrighed til Ministeriet, og at de indkomne Lister blev undergivne en Revision her, saaledes at

Sagen først derefter fik sin endelige Afgørelse.

I øvrigt forekommer det mig heldigt, at man henlægger Løsningen af denne Opgave til forskellige Myndigheder omkring i Landet. Det vil vistnok være til en Del Lettelse for Befolkningen. Det synes mig ogsaa heldigt, at man aabner Adgang til at redressere den Forvirring, vi nu lide under, ved at der kan antages ny Navne ogsaa af den bestaaende Generation. — At henlægge Sagens Ordning til Præsterne, saaledes som det skete ved Forordning af 30. April 1828, tror jeg egentlig ikke, man kan anbefale. Vi have gjort Forsøget een Gang, og Præsterne viste sig at være ude af Stand til at løse Opgaven, som den nævnte Forordning stillede. Om det nu skulde være heldigt, forekommer mig at være særdeles tvivlsomt.

I det hele taget forekommer det mig, at Lovforslaget paa en ganske heldig Maade løser de Vanskeligheder, Sagen frembyder, og at man ved Hjælp af forholdsvis mindre Ændringer maatte paa Grundlag af det kunne komme til en Ordning, der virkelig bringer os ud over de Vanskeligheder, hvori vi for Tiden befinde os.

Hermed skal jeg paa det bedste anbefale Lovforslaget.

Reedtz-Thott: Jeg skal ikke undlade at udtale min Taknemmelighed over for den højtærede Justitsminister i Anledning af adskillige Bestemmelser i det Lovforslag, vi i Øjeblikket have til Behandling. Jeg er ganske enig med den første ærede Taler i, at § 1 er affattet paa en saa heldig Maade, at alle vi, som ønske en betryggende Ordning af Navnesagen, maa være meget glade derfor. Jeg finder, at det, at man ved at indgive en skriftlig Begæring, hvori man nedlægger Forbud mod, at et Navn, som retlig tilkommer en, eller som hører til ens Ejendom, bliver antaget af andre, kan opnaa fuld Beskyttelse, er af meget stor Betydning. Ikke mindst anser jeg den Ordning, der gennemføres ved § 11, og hvorefter den, der uden Hjemmel antager et Navn, kan idømmes Bøder, for at være heldig. Jeg finder dernæst ogsaa Lovforslagets §§ 2 og 3 tilfredsstillende. Det kan sikkert ikke nytte alene at hen-vise til en bestemt Bog, hvoraf man skal tage sig det ny Navn, man ønsker, der maa være saa stor Frihed som muligt til at tage, hvad Navn man vil. Naar de i § 3 under a., b. og c. nævnte Navne undtages, mener jeg, at alle øvrige bør staa